

deri. Det er fra mange Sider set en betænkkelig Ting, saaledes at delegerede Rigsdagsmænd til at indtage Stillinger ved Banter og finansielle Anliggender. Jeg skal ikke fremhæve alle de Ulemper, det har, men blot den simple, praktiske Ting, at vi her i Landstinget, som jo ikke er en meget talrig Korporation, ligesom skulle paalægge 6 af vore Kolleger at møde frem og paatage sig det Arbejde, som det under visse Omstændigheder kan være forbundet med. Jeg tror, at vi let komme ind paa et Straaplan, og at det principielt er uheldigt saaledes at sætte Rigsdagsmænd ind i den Slags Bestyrelser.

Til Slutning skal jeg nævne § 18. Der er det mærkelige ved denne § 18 og de Bestemmelser, der findes i den, hvilket allerede den ærede Indenrigsminister har fremhævet, at det er Bestemmelser, som man egentlig var sindet at give for alle Kreditforeninger. Vi have jo haft det for her i dette Ting i Sjor og i Forfjor, og vi vare jo enige om, at der skulde aabnes Udgang for alle Kreditforeninger til at udstede ikke-amortisable Laan og ligeledes, at Indenrigsministeren skulde have større Myndighed til at tage Bestemmelse om Bidragene til Reserve- og Administrationsfonden. I det man nu sætter det ind i denne Lov, gør man det til en Betingelse for, at disse, om jeg saa maa kalde det, Favører eller fornuftige Bestemmelser, kunne komme til at gælde for Kreditforeninger, at de paagældende Kreditforeninger ville indtræde i Hypotekbanken. Det er en Slags Bonus, man giver til dem, der træde ind, og en Straf for dem, der ikke træde ind. Jeg synes ikke, der er mindste Grund til, naar man erkender, at Bestemmelserne i og for sig ere fornuftige, saa at stille det op paa den Maade, at disse fornuftige Regler og Statutter kun kunne gives til Foreninger, som ville indtræde i Hypotekbanken. Det kan nemlig være overmaade fornuftige og respektable Grunde, en saadan Kreditforening kan have til ikke at indtræde; man skal ikke sætte Straf derfor. Dernæst er der ogsaa den Mærkelighed ved den Myndighed, man giver Indenrigsministeren til at tage Bestemmelse om Bidragene til Reserve- og Administrationsfonden af de ikke-amortisable Laan eller den ikke-amortisable Del af et Laan, at denne Bestemmelse ikke skal komme til Anvendelse ogsaa paa den Del af Laanet, med Hensyn til hvilken der bliver den sædvanlige Amortisation. Jeg mener med andre Ord: Hvis man finder, at det er Rimelighed i, at denne gode Del af et Laan, den første Tredjedel for Eksempel, ikke skal svare fuldt Bidrag til

Reserve- og Administrationsfonden, saa bør denne Betragtning jo lige saa vel komme til Anvendelse, naar Laanet amortiseres til Bunds, som naar det ikke gør det; jeg vil endogsaa snarest sige, at naar et Laan er, som det jo i Reglen nu er Tilfældet, amortisabelt til Bunds, bliver jo i Virkeligheden ogsaa denne bedste Tredjedel af Laanet endnu bedre, end hvis den ikke amortiseredes; hvorfor skal saa den Begunstigelse, man her vil give, være begrænset til det Tilfælde, da der ikke er Amortisation? Jeg vil snarere sige, det skulde være omvendt. Jeg vil henstille til det eventuelle Udvalg, om det ikke vilde finde, at de Bestemmelser, der staa i § 18, burde sættes op paa en saadan Maade — maaste som en særlig Lov — at de kunde komme alle Kreditforeninger til gode, hvad enten de traadte ind i denne Forening eller ikke.

Maa jeg saa endelig gøre endnu en Bemærkning, som jeg ønsker, maa blive taget i Betragtning ved det eventuelle Udvalgs Behandling, nemlig den, at der, som den ærede Finansminister allerede har paaanført i det andet Ting, ingen Bestemmelse findes om at Hypotekbanken skal betale Rente af Garantifonden, dog i hvert Tilfælde ikke før det Øjeblik indtræder, da man har taget af Garantifonden og solgt noget af den; saa skal den forrente det. Den ærede Finansminister mente rigtig nok, at der skulde være en Bestemmelse om, at Hypotekbanken fra første Færd helt igennem skulde forrente Garantifonden. Det forekommer mig, at Sagen meget simpelt kan ordnes paa den Maade, at naar Garantifonden bestaar af lgl. Obligationer, som jo ere forsynede med Kupons, skal Hypotekbanken i hver Termin indlevere Kuponerne til Statskassen, og for de Kuponer, den ikke kan levere, skal der betales rede Penge for Kuponerne paalydende Beløb. Ved denne Ordning faar Staten, hvad den skal have; den faar sine egne Kuponer tilbage, og faar den ikke dem, faar den et tilsvarende Beløb i Penge, hvormed den da kan indløse Kuponerne, naar de fremkomme fra Tredjemands Haand. Den Ting vil vistnok ikke komme til at volde nogen som helst Vanstielighed.

Jeg mener altsaa, at hvis man virkelig vil beslutte sig til, at en Institution som denne skal træde ud i Livet, tror jeg nok, at det foreliggende Lovforslag fortjener at gaas noget nærmere efter, at det paa ikke saa Punkter kan være Genstand for Forbedringer, og at der i hvert Tilfælde er enkelte Bestemmelser deri, man aldeles ikke kan lade staa. Det er altsaa i Tillid til, at dette Ting vil lade denne Lov behandle af